Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

BARNAVÄNNEN

N:o 39 Den 28 Sept. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktion: Signe och A. Walder. | 41 årg. 1924

En faders förmaningar.

Ordspr. 3: 1—12.

Inte tycker du alla gånger om din fars och mors förmaningar. Men om du finge klart för dig, att de förbjuda och förmana, för att du skall bli lycklig, ja, då borde du ju bli mera villig att lyssna. I texten är det en fader, som förmanar, eller vi kunde lika gärna säga, som visar sin son vägen till lyckan.

Se lycklig, det önskar ju alla att bli. Men man har så olika uppfattning om vägen dit. Hur blir man då lycklig. Texten ger oss fyra svar.

De fyra första verserna visa oss, att man måste akta på föräldrarnas ord, om man skall bli lycklig. En mor vill ju lära barnet så mycket. Tänk om du lyssnade riktigt till vad mor säger. Då skulle du snart vara en utmärkt gosse eller flicka. För våra föräldrar veta, att arbetsamhet, noggrannhet, ordning och andra goda egenskaper höra till livets lycka.

Olydnad är en trolldomssynd, säges det med sanning. Det går illa för barn, som förakta fars och mors ord. Låt därför ej deras ord gå in genom det ena örat och ut genom det andra. Låt godhet och sanning bli kära för dig. Minns hur glad, du flicka är åt den vackra kedjan kring din hals. Om föräldrarnas ord bli dig så kära, så skall du säkert bli en riktigt

lycklig flicka. Om din godhet blir inte bara munnens smicker utan ett rent hjärtas egenskap, så skall du bli lycklig genom att göra andra lyckliga. Ty både Gud och människor tycka om de goda sanningsmänniskorna.

Men hör nu det andra villkoret för att bli lycklig. Man bör även förtrösta på Herren. Vi vilja så gärna vara något märkvärdigt. En liten körsvens ögon lysa av förtjusning, då han får köra själv. Gud vill nog, att vi till en viss grad skola lita på de krafter och gåvor som han själv givit oss. Den som ej tror något på sig själv, kan ej uträtta något. När man är ung tror man dock alltför mycket på sig själv. Då drager man ut på äventyr och menar sig kunna erövra hela världen. Ja, man skryter rent av med, att man kan reda sig själv. Far och mor bli överflödiga, och vad skall man med Gud? Tänk så många unga, som skaka på huvudet åt den maningen, att de skola förtrösta på Herren.

Det kan se ut, som om de ändå vore lyckliga. De skratta ju och allt tyckes leka för dem. Men jag vågar påstå, att de ej känna den sanna tillfredsställelsen. "Den Gud älskar, lyckan får", heter det. Om man helt förtröstar på Herren, då är man i sanning lycklig. Så är det ju med det lilla barnet, som med ogrumlat förtroende vänder sig till far och mor med sina bekymmer. Se Guds väg är den enda som för till lyckans land. "Förtro dig därför åt Herren, lycka skall du vinna därpå!"

Men hör nu det tredje villkoret för sann lycka. I nionde och tionde verserna manas vi att offra åt Herren. Då skall man bli lycklig. Jag hoppas, du någon gång känt den glädjen. Du gav bort något åt en kamrat, och han blev då så glad. Men ännu lyckligare kände du dig. Ofta äro vi dock så snåla och självviska, att vi ej unna andra något gott. Då känna vi heller ingen glädje. Jesus kärlek visade sig däri, att han gav sin tid och kraft, sitt liv, ja allt för de olyckliga. Om vi kunde likna honom mera i osjälviskt tjänande, skulle vi vara mera lyckliga. Om vi så giva av våra ägodelar, ära vi Herren. Men att offra, det betyder så mycket. Det är ju att försaka något, som man själv skulle ha njutning av.

Det sista villkoret för sann lycka, som vår text nämner, är, att vi ställa oss under Herrens tuktan. Inte är det roligt alla gånger för barnet, att det har en sträng far och mor. Men utan tvivel är det nyttigt. Det förstår man först, när man blir äldre. Då kan man till och med tacka mor för risbastun hon gav. Så är det också med Guds tuktan. Han vill ju hjälpa oss fram till lyckan. Må vi då i ödmjukhet säga: "Vad han tar och vad han giver, samme fader han förbliver, och hans mål är blott det ena: barnets sanna väl allena."

V. Wikholm.

(Forts. fr. n:r 38).

Verkligt hjältemod.

— Gråt inte, mamma, sade han och slog sina armar om hennes hals. Jag vill försöka att inte klaga.

Hon log genom tårarna.

— Kommer du ihåg, Bertie, huru Herren Jesus själv bar det tunga korset för vår skull, och huru även han dignade under bördan? Då kom en man, Simon från Cyrene, och gick vägen fram. På honom lade de korset. Legenden berättar, att denne man sedan blev en kristen och en trogen lärjunge till den Frälsare, vars kors han burit. — Jag kommer ihåg, att vi en gång talade om detta och du önskade då, att du varit i den mannens ställe

och fått bära korset åt Jesus. — Välan, min gosse, den olycka, som drabbat dig är just det kors, som Jesus givit dig att bära.

Albert såg upp. Hans ansikte strålade, och ur hans ögon glänste en blick av innerlig kärlek och tacksamhet.

— Mamma, jag vill verkligen försöka att modigt bära korset åt Jesus, sade han. Han skall inte behöva ångra, att han gav mig detta kors att bära.

— En vis man skrev en gång några ord, som varit till tröst för många. Det var dessa ord: "Om du bär ditt kors med tålamod nu, så skall det i sinom tid bära dig." Förstår du, vad jag menar, Bertie? Om du modigt tager upp det kors din Frälsare givit dig att bära, skall detta bliva till hjälp och välsignelse för dig, istället för att såsom nu förorsaka dig sorg.

Fru Willén lämnade nu sin gosse ensam en stund. Albert låg stilla med ljuvlig frid i hjärtat. Det hade kommit nya tankar i hans själ och nya sköna utsikter. Han hade ibland trott, att han stod långt under andra gossar därför att han var en krympling. Ty han hade aldrig kunnat glömma Thomas grymma hån, när denne slungade honom ned i diket. Ej heller skogvaktarens ord, när han burit honom hem på sina armar. — En stackars krympling, som skulle bliva föremål för goda människors medlidande och de ondas förakt. Nu såg han saken i ett nytt ljus. Det var i stället en ära för honom, att hans Frälsare ansåg honom duglig att bära en sådan prövning. Aldrig mer skulle han gråta över sin olycka, aldrig mer bedröva sin kära moder med sin klagan. Han skulle modigt bära det kors, som Jesus lagt på hans skuldror.

Nu kom hans moder tillbaka.

— Bertie, Thomas Bom frågar, om han får komma in och hälsa på dig, sade hon.

— O, mamma! — Han rodnade häftigt. Jag tror det är bäst, att han inte kommer in just nu, sade han tvekande. Mamma, var snäll och säg, att jag inte kan taga emot honom i dag.

Fru Willén satte sig bredvid sin gosse.

— Jag tror, att Thomas kommit för att bedja dig om förlåtelse, sade hon allvarsamt. Han ser mycket bedrövad ut.

— Mamma, hur kan du veta det? Jag talade ju aldrig om det. Jag var så rädd, att Bom skulle få veta det, så jag talade inte om det för någon, inte ens för mamma, utropade Albert med stor förvåning.

— Nej, men jag fick reda på det i alla fall. Och jag gick till Thomas en dag och talade allvarligt med honom, och nu sörjer han mycket över vad han gjort.

— Än hans far? Fick han också reda på det? Och har Thomas fått stryk för det? Tror han, att jag skvallrat på honom?

— Nej, hans far vet icke om det. Jag tänkte, att du hälst ville, att jag icke skulle säga det. Men jag talade om för Thomas, huru angelägen du var, att ingen skulle få veta, vem som knuffat dig i diket. Han blev mycket förvånad, ja, rörd däröver. Om du nu är vänlig emot honom, Bertie, kan det hjälpa honom att bli en snäll gosse.

— Mamma, jag vill försöka, sade Albert.

Fru Willén lämnade rummet, och snart hördes en blyg knackning på dörren. På Alberts "stig in", öppnades dörren och Thomas trädde in, blyg och förlägen med mössan i båda händerna.

— Goddag, Thomas, hur mår du? sade Albert och sträckte vänligt handen emot honom, vilket den andre ej tycktes märka.

— Albert, sade han med stor ansträngning och låg röst, jag är mycket ledsen, att jag gjorde dig så illa. Jag har varit mycket stygg — det har jag.

(Forts.).

Hos Mormor.

Små flickorna de språka
i mörk och kulen höst,
de ha så ljusa minnen,
det ger dem fröjd och tröst,
när stormen far med lösa tömmar,
och regnet utför rutan strömmar.

"Hos mormor uti hagen
där ringde klockor blå,
där växte nyponrosor,
och där sken solen så
på alla de små söta lammen,
och gässen plaskade i dammen.

Hos mormor fick vi mata
i somras, minns du ju,
den stora, granna tuppen,
som gol kukeliku
och alla kycklingarna rara
och hönsen sen, en brokig skara.

Hos mormor fick vi äta
så mycket, mycket bär,
som vi fick utan pengar,
det var blott kärt besvär
och roligt att i skogen ströva
och litet av dess skatter röva.

Hos mormor, ja, hos mormor
är allt så gott och bra,
när nästa sommar kommer
vi kanske åter dra'
från stadens damm och gråa gator
till mormors gård med höns och skator."

Ella.

HERDEGOSSEN I KIDRONS DAL.

Herdegossen i Kidrons dal.

Österlandet är herdarnas förlovade land. Sedan urminnes tider har herden spelat en framstående roll bland österns folk. Abraham, Isak och Jakob voro herdar, som drogo omkring med sina hjordar. Mose var herde under fyrtio år. Amos, den store profeten från Tekoa, var herde, innan han började sin profetiska verksamhet. Och David den konungslige sångaren i Israel var i unga år herde.

Bland Judeens berg och dalar hade han vallat sin faders hjordar. Under det ofta ansträngande herdelivet hade hans öga öppnats för naturens skönhet och behag, vilket hans odödliga psalmer visa. Men därtill hade han under detta liv fått lära känna Guds storhet och makt. Guds härlighet men också hans nåd och barmhärtighet hade blivit så levande för honom.

Såsom under Davids dagar draga ännu herdarna omkring bland bergen med sina hjordar. Ofta är det fullvuxna pojkar och unga män, som äro herdar. De äro väl förtrogna med den trakt, där de beta sina hjordar. Deras yrke är både strävsamt och farligt. I brännande sol, i storm och regn måste de stå dagen lång mitt ibland sina hjordar, föra dem från plats till plats till nya, goda beten, försvara dem mot vilda djur och rövarnas anfall, samt ofta under stor ansträngning söka upp de djur, som skiljt sig från hjorden.

Österlandets herdar älska sina djur, och djuren bliva så förtrogna med herden.

Det är mycket vanligt, att herdarna därborta giva sina djur namn. Såsom man här giver kor och hästar namn, giver man där får och getter namn. Både får och getter lyssna till herdens röst, isynnerhet fåren.

I spetsen för dem vandrar han, och de följa honom, varhelst han går. I Jerusalem såg jag, huru fårahjordarna följde sina herdar genom de trånga, krokiga gatorna. Och i Juda öken såg jag, huru getterna troget följde herden, då han vandrade fram över bergen, och då han satte sig kommo getterna fram till honom, alldeles som vi se på denna bild.

Herdegossen i Kidrons dal sitter lutad mot en klippa och geten kommer utan fruktan till honom och lägger sitt huvud i hans sköte. Och den lille herden med de mörka blixtrande ögonen, det ramsvarta håret, och de nakna och brunstekta benen och fötterna ser så vänligt på den svarta geten med de små hornen och de långa breda öronen, som hänga ett par tum nedom nosen.

A. W.

I dubbelt mått.

En missionär, som var på resor i sitt hemland för att uppväcka intresse för missionen, kom till en plats, som kändes så hård, att han icke trodde sig kunna uträtta något där.

Försänkt i sorgsna tankar satt han i rummet, där han bodde, då plötsligt fick se värdens lille son, Henrik, komma in.

— Får jag säga något? frågade den lille.

— Ja, säg du bara.

— Jag ville giva något åt negerbarnen, se här.

Han öppnade sin hand, och missionä-

ren fann till sin förvåning ett guldmynt däri.

— Har din far givit dig denna stora summa? frågade missionären.

— Nej, min far vet intet därom, ingen vet något, inte den vänstra handen en gång, ty den har jag hela tiden haft i fickan.

Då log missionären och bad honom berätta, hur han fått så mycket pengar.

— Jag har sålt Minko, det var min hund, som jag rådde om ensam. Jag tyckte rysligt mycket om honom, men jag tänkte — Henrik avbröt sig, ty heta tårar trängde fram i hans ögon.

Missionären tog upp den tappre lille gossen i sitt knä, och då berättade han hela historien om sitt stora offer.

Den store mannen gick fram till fönstret, ty han ville ej visa gossen, att han grät, grät av glädje,

— Jag har sagt till den käre Frälsaren, att han ger mig tillbaka Minko, om han vill. Tror du, att han gör det? Du känner honom bättre än jag.

— Det tror jag inte, att jag gör, men det skulle inte förvåna mig, om han återgav dig din hund.

Sedan samtalade de båda om negerbarnens nöd, och Henrik var så glad över att han kunde göra något för att hjälpa dem.

Till aftonens möte gick missionären med ett hjärta, som brann av hänförelse. Hans ord gingo med kraft till allas hjärtan. Vid slutet av sitt föredrag berättade han om den lille gossen, som offrade sin största skatt av kärlek till Frälsaren. Då fylldes många öga med tårar, och mången skämdes över sin köld och likgiltighet för hedningarnas frälsning. Mer än en beslöt att likna gossen och offra något för att bringa dem liv och frälsning.

Missionären gladdes, ty han kände att besöket på denna plats ej var förgäves.

Henrik vaknade tidigt nästa morgon och gnuggade sig i ögonen. Vad var det? I går var ju Minkos korg tom, ty han hade givit sin vän åt Frälsaren, men nu, drömde han, låg inte Minko där igen?

Han rusade upp ur bädden och fram till korgen, där han mottogs av ett fröjdeskall från sin vän.

— Minko, Minko, var kommer du ifrån? Jag har skänkt dig åt Frälsaren, och nu är du åter här och har ett nytt halsband på dig.

Hunden viftade på svansen, men kunde ej upplysa om, hur han kommit tillbaka.

Vid frukostbordet berättade Henrik överlycklig sin historia. Alla gladdes med honom, hans vän missionären allra mest.

— Tänk bara, ropade Henrik, jag gav Minko åt Herren Jesus och nu har han givit honom tillbaka åt mig och ett nytt halsband med. Nu vet jag säkert, att om vi giva Honom något, så ger han det igen i dubbelt mått.

Bollnäs missionskyrkas söndagsskola.

Även vi önska hälsa på hos alla Barnavännens små och stora läsare. Bollnäs socken, där vi bo, är belägen i södra Hälsingland. Två köpingar ligga här intill varann. Den ena heter Bollnäs den andra Björkhamra. Missionsföreningen har sin stora kyrka på en central plats i Bollnäs köping, samt flera missionshus runt omkring i socknen. Även

i skolorna få vi hålla söndagsskola. I våra 13 söndagsskolor undervisas cirka 600 barn.

Må den ädla säden, som utsås i deras hjärtan bringa rik skörd för evigheten.

I detta nummer presenteras missionskyrkans söndagsskola och i nästa kommer den från Björkhamra.

En kär hälsning från Bollnäs.

C. F. L.

BOLLNÄS MISSIONSKYRKAS SÖNDAGSSKOLA.

Bibelläsning

för veckan 29 sept.—5 okt. enligt Svenska Bibelläsningsförbundets textlista.

29 M. Ordspr. 21:4, 24; 29: 23. Högmodets dårskap.
30 T. Ps. 12: 1—9. Hala läppar, stora ord.
1 O. Ps. 31: 19—23. Den som är högmodig.
2 T. Ordspr. 15: 21—26. Den högmodiges hus.
3 F. 1 Tim. 6: 1—5. Förblindad av högmod.
4 L. Jakob 2: 1—6. Gud står emot de högmodiga.
5 S. 1 Kon. 12: 6—17. Rehabeams högmod.

Söndagsskoltexter.
Söndagen den 5 okt.

SMÅBARNSAVDELNINGEN:
Bön om tillfrisknande. Jes. 38: 1—21.
Minnesvers: Herre så helar du mig, ja, giv mig liv. Jes. 38: 16 B.

MELLANAVDELNINGEN:
Rehabeams högmod. 1 Kon. 12: 6—17.
Minnesvers: En ärekrona äro grå hår; den vinnes på rättfärdighetens väg. Ordspråk 16: 31.

ÖVRE AVDELINGEN:
Evangelium kommer till Europa. Apg. 16: 6—15.
Minnesvers: Alla hedningars havsländer skola tillbedja honom, vart folk på sin ort. Sef. 2: 11 b.

Nya Tryckeri-A.-B. Progress, Stockholm 1924
24651